

nebyla toho roku žádná kanonická vizitace. Již od r. 1865 pak tento rok před válkou i po válce vyvozoval se zde tak zvaný Urbář, což k mnohým mrzutostem podnět zavdalo.“ A to ještě nebylo vše. V Sedlici vyhořeli dva statky, sklídilo se málo brambor, „neboť nať, když měly zemčata růst - jak se praví, nočním mrazíkem byla spálena - uschla a zemčata zůstala malá. Obilí dalo mnoho slámy, ale málo vysýpalo. Z toho povstala obava nedostatku.“ Avšak ten se neprojevil hned, následky toho strašného roku dopadly na zdejší obyvatele až v roce následujícím. Poslední věta k r. 1866 shrnuje lidnatost osady: 8164 katolíků a 34 židů.

(Pokračování přístě)

Ivana Hoyerová

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 16 Ročník II

25. září 2005

Zprávy a oznámení

Mše sv. 28. září

O slavnosti sv. Václava ve středu 28. září bude sloužena mše sv. jako ve všední den, tedy od 18.00 hod. v městském kostele.

Mše sv. 8. října

V sobotu 8. října oslaví naše farnost za účasti pana kardinála Vlka 100 let od přestavby a posvěcení městského kostela. Mši sv. bude pražský arcibiskup sloužit v 10.00 hod. a po ní bude následovat v kostele beseda s tímto vzácným hostem. Rozloučí se s námi svátostným požehnáním ve 14.00 hod. Večerní mše sv. už nebude.

Děkuji upřímně všem, kdo věnovali svůj čas, námahu i finanční prostředky na zkrášlení interiéru městského kostela. Doufám, že jeho nový vzhled potěšil nejen mne, ale všechny jeho návštěvníky, a že nám jeho krása alespoň trochu naznačí krásu nebe k němuž směřujeme. Srdečné díky Bohu i těm, kdo se jakkoliv přičinili. Mají zásluhu na každé mši sv. v tomto kostele a mají z ní i zvláštní užitek.

Úmysly mší svatých od 26. září do 9. října 2005

Ranní mše sv. R: Ne 8.30 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
V: Pá 17.00 hod. V - kaple sv. Anny ve Voltuší

Po 26.9.	mše sv. není	Po 3.10.	mše sv. není
Út 27.9. M	Za Julii Šustkovou a její sourozence	Út 4.10. M	Na dobrý úmysl
St 28.9. M	Za Václava Jeníčka, rodiče a sourozence	St 5.10. M	Za Jaroslava Pavlíka a manželku
Čt 29.9. M	Za Václava Melichara, syna a d.v.o.	Čt 6.10. M	Na dobrý úmysl
Pá 30.9. V M	Na dobrý úmysl Za Gertrudu Solčányovou a d. v.o.	Pá 7.10. V M	Na dobrý úmysl Na dobrý úmysl
So 1.10. M	Za Vojtěcha Halíka a členy rodiny Halíků	So 8.10. M 10.00 !!!	Za Václava a Stanislava Trčku, rod Trčků a Hořejších
Ne 2.10. R	Za členy rodiny Zíků a Mazanců	Ne 9.10. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je v úterý 4. 10. 2005. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

O vzniku růžence

Jak vznikl růženec? Již v prvokřesťanských dobách užívali mniši a poustevníci zrnec navlečených na šňůře, aby přesně dodrželi počet předepsaných modliteb. Tento způsob odpočítávání poté přijali i laici, kteří se však modlili denně místo 150 žalmů 150 Otčenášů. Taková šňůra s 50, 100 či 150 zrnky, nazývaná „Paternoster“, byla tedy jakýmsi laickým breviářem či žaltářem a získala si především ve středověku velkou oblibu. Od 12. století připojovali věřící k modlitbě Páně i Ave, ale pouze jeho první část, až ke slovům „...plod života tvého Ježíši Kristus. Amen.“ Františkáni a jiné řády užívali šňůry s 33, 63, 70 nebo 73 zrny, podle počtu let života Pána Ježíše či jeho Matky. Dělení zrnec na desátky se objevilo kolem roku 1350, tajemství začal připojovat kartuzián Dominik Prutenus v Trevíru v roce 1410. Počet vkládaných tajemství vzrostl brzy až na 200. Poté bylo jejich množství omezováno a v roce 1483 se vyskytuje růženec s naším počtem 15 tajemství. Jméno růženec či růžový věnec se vyskytuje poprvé v Kolíně nad Rýnem v roce 1501. O rozšíření růžencové modlitby se velmi zasloužili jezuité, kteří ji šířili společně s Loretánskou litaní. Zakončování každého desátku doxologií Sláva Otci i Synu... bylo zavedeno až ke konci 17. století. Velkým šířitelem růžence se stal papež Lev XIII., jenž o něm napsal několik encyklik a v roce 1883 zasvětil Královně posvátného růžence měsíc říjen.

Růženec se modlíme spolu s Marií a současně k Marii. Maria je dokonalá postava modlitby („Orant“), obraz církve. Když se k ní modlíme, přijímáme s ní bezvýhradně Otcův plán, který posílá svého Syna, aby spasil všechny lidi. Jako milovaný učedník bereme k sobě Ježíšovu Matku, která se stala matkou všech živých. Můžeme se modlit s ní a k ní. Modlitba církve se jakoby opírá o modlitbu Marie, s níž je spojena nadějí. Pro mimořádnou spolupráci Panny Marie na působení Ducha svatého se církev ráda modlí ve společenství s ní, aby s ní velebila veliké věci, které Bůh v ní vykonal, a aby jí světovala prosby i chvály.

Podle P. Konráda Kubeše SI a Katechismu katolické církve

Má zkušenost s růžencem

Kdysi jsem považoval modlitbu růžence za cosi velice nudného a podivného. Nechápal jsem, proč máme stále Pánu Bohu a Panně Marii opakovat tytéž modlitby. Jako bychom chtěli Pána Boha přemluvit. Zahrnout jej takovým množstvím slov, že on nakonec splní, co chceme, aby se nás konečně zbavil.

Na druhé straně mi přišlo zvláštní, že mnoho světců i papežů se růženec nejenom modlilo, ale také jej velice doporučovalo. A to nejen mnichům a řeholnicím, nejen kněžím, nejen babičkám, které už nic jiného nemají na práci, ale i zaměstnaným mužům a ženám, lidem žijícím v rodinách.

Řekl jsme si, že to musím zkusit. Tak jsem se začal růženec modlit. Zpočátku to šlo hodně ztuhla. Modlil jsem se jej v případech, kdy nešlo dělat nic „užitečnějšího“. Při cestě do školy, v autobusu, v čekárně. Postupně se mi to zalíbilo a já jsem zjistil, že není mou zásluhou, dobrým skutkem, když se pomodlím růženec, ale že je to Boží dar, který mi on dává prostřednictvím Panny Marie.

Poznal jsem, že za každý růženec, který se mohu pomodlit, musím děkovat. Dá se říci, že je to ta nejkrásnější relaxace. Člověk se opakováním dávno známých vět velice zklidní. Není třeba se křečovitě držet odříkávaných slov a být pekelně soustředěný. Naopak. Je možno nechat duši v klidu myslet na cokoliv krásného, co se v myslí objeví. Na vše je dost času. Duše se toulá a zase vrací zpět. Pán Bůh sám si nás při upřímné modlitbě vede.

Při růženci můžeme klidně vzpomenout i na své světské starosti a předložit je Kristu společně s Pannou Marií, která jich určitě měla na této zemi neméně. Já tomu říkám, že s těmi starostmi vstoupím před Pána Boha do velesvatyně jako Mojžíš. I on hovořil s Bohem o všech možných problémech a trápeních.

Růženec trvá asi půl hodiny. A já mám čím dál tím větší pocit, že je to vedle mše svaté ta nejdůležitější a nejkrásnější půlhodina každého dne. Tehdy Bůh působí v nitru modlícího se i v nitru těch, za něž se modlí. Je to maximálně naplněný, dokonale využitý čas. Dobu věnovanou modlitbě nám Bůh mnohonásobně vrací.

Stále stejná slova opakujeme nikoliv pro nedoslýchavé Boží ucho, ale pro své nitro, tak jako zpíváme stále se opakující kánony z Taizé. Přeladí nás do jiné, klidnější, pohodovější nálady. I mně se samozřejmě občas podaří při růženci usnout, ale znáte krásnější způsob usínání než v blízkosti našeho Otce, Panny Marie a Ježíše?

Na závěr vám přeji, abyste se nyní v říjnu zkusili třeba i po delší době pomodlit růženec. Ne s tím, že jej celý musíte „zvládnout“, ne s pocitem „už abych to měl za sebou“, ale jen tak pro radost, uvolněně a třeba zažijete totéž co já: budete se na tu chvíli s růžencem těšit.

P. Ivo Prokop

Utrpení (dokončení)

Hledající: Často se zdá, že ti, kdo jsou věrní Bohu a kdo hledají pravdu, musejí trpět, zatímco jiní se těší pohodlí a klidu.

Sadhu: V ostrém zimním větru jsou stromy holé a vypadají jako mrtvé. Na jaře však vyženou listy a květy a začne se objevovat první ovoce. Tak to bylo s Mistrovou smrtí a vzkříšením. Tak je to i s námi, kteří věrně neseme břemeno utrpení a smrti. Ačkoli se může zdát, že jsme ukřižovaní a mrtví, přece ponese me krásné květy a slavné plody věčného života.

Nežárlí na ty, kdo vedou pohodlný život. Ovce se mohou zatoulat od stáda a najít dobrou trávu na pokraji džungle. Ve skutečnosti jsou však ve velikém nebezpečí a nakonec přijde divoká zvěř a roztrhá je na kusy. Naopak ti, kdo zůstávají se stádem, se mohou zdát slabí a tráva tam může být méně zelená. ale pod pozorným zrakem pastýře jsou v bezpečí. Stejně je tomu s následovníky Boha; ti, kdo žijí v pohodlí a úspěchu, se nemusejí nutně těšit jeho požehnání.

Ať se nám to líbí nebo ne, v životě se setkáme s utrpením a nebezpečím. Neneseme-li Mistrův kříž, ponese me kříž světa - se všemi jeho pozemskými statky. Ti, kdo nesou Mistrův kříž, vědí ze zkušenosti, že jeho kříž nese je a vede je bezpečně k jejich určení. Avšak kříž tohoto světa nás ve skutečnosti stahuje dolů a vede ke zničení. Který kříž jsi zvedl ty? Zastav se a uvažuj.

Had a bourec morušový začínají svůj život v podobném těle. Jak ale rostou, had zůstává hadem. bez ohledu na to, kolikrát změně kůži, zatímco housenka se zbaví své ošklivé podoby, vyklubše se z kokonu jako úplně nový tvor a zamává ve vzduchu jemnými křídly. Tak se věřící zbavuje tohoto hmotného těla a vstupuje do duchovní blaženosti, aby se navěky vznášel v nebeském království, zatímco hříšník zůstává hříšníkem i po smrti.

Mistr otevřel brány nebes všem, kdo ho ve víře následují. Jakmile vykročíme v jeho stopách a s vírou přijmeme cestu utrpení, začneme prožívat bezmeznou radost. Jenom ti, kdo věří, dokáží tuto radost pochopit a přijmout. Pro nevíru je nebe uzavřené. Bůh dává trvalou radost a hluboké štěstí dokonce i uprostřed bolesti. Tato radost nás může podporovat uprostřed utrpení a vést nás skrze otevřenou bránu nebes.

Hledající: Mluvíš o Mistru - vtěleném Bohu -, který trpí. Jak je taková věc možná?

Sadhu: Tělo a duch jsou odlišné věci, přesto jsou ale tak jemně protkané, že duch si je vědom i nejlehčího poranění těla. Tím se Stvořitel odlišuje od stvoření, ale kdekoli lidé prožívají bolest a smutek, cítí je i sám Bůh.

Čistý člověk nedokáže ani krátkou dobu vydržet na nečistém místě. Ti, kdo žijí ve společenství s Bohem, pokládají za velmi nepříjemné, že musejí žít mezi bezbožníky. A skutečně někteří opouštějí svět a žijí jako poustevníci na poušti nebo v jeskyních. Jestliže my, hříšní lidé, nemůžeme vystát společnost těch, kdo páchají zlo, jaká muka musel prožívat Mistr. Když mluvíme o jeho utrpení, často máme na mysli šest hodin ukřižování, ale celý Mistrův život jako ztělesnění svatosti mezi poskvrněnými musel být zkouškou. Vzal ji na sebe, aby nás vysvobodil ze smrti. Je to nad naše chápání. Je ohromující, že Bůh se z lásky stal jedním z nás, abychom mohli získat věčný život.

Jednou, když jsem cestoval přes Himálaj, řádl tam velký lesní požár. Všichni se horečně snažili oheň uhasit, ale já jsem si všiml skupiny mužů, kteří stáli a dívali se do stromu, jenž mohl každou chvíli vzplanout. Zeptal jsem se jich, na co se dívají, a oni ukázali na hnízdo plné ptáčat. Nad ním ve vzduchu divoce kroužila ptačí matka a varovně křičela na svá mláďata. Ona ani my jsme nemohli nic dělat a po větvích se brzy začaly šplhat plameny. Hnízdo chytlo a všichni jsme uzasli, když jsme viděli, jak ptačí matka zareagovala. Místo aby uletěla z plamenů, slétla dolů, sedla si na hnízdo a přikryla mláďata křídly. V příštím okamžiku shořela na popel ona i ptáčata. Obrátil jsem se k okolostojícím a řekl: „Byli jsme svědky něčeho skutečně úchvatného. Bůh stvořil tu ptačí matku s takovou láskou a oddaností, že dala svůj život, aby chránila své mladé. Jestliže její malé srdéčko bylo tak plné lásky, jak nepředstavitelná musí být láska jejího Stvořitele! To je láska, která ho přivedla z nebe na zem, aby se stal člověkem. To je láska, která ho přiměla, aby kvůli nám vytrpěl bolestnou smrt.“

Bůh, který sám v tomto světě vytrpěl muka, dokáže chránit a zachránit ty, kdo trpí nyní. Dává úlevu, když přijde správný čas. Nabuchodonozor hodil tři mladíky do pece, ale Bůh byl s nimi a nesnesitelný oheň jim nemohl ublížit. Bůh je se všemi, kdo obdrželi nový duchovní život. Procházejí plameny tělesné bolesti a trápení a přebývají v pokoji a bezpečí Boží přítomnosti.

Sadhu Sundar Singh (1889-1929), indický konvertita ke křesťanství

Z historie 19. část - P. František Boš (3.)

Rok 1866 poznamenala krátká a nešťastná válka mezi Rakouskem a Pruskem, která skončila porážkou Rakouska. Prusaři 8. července obsadili Prahu a jejich hlídka „*vyjžděly na všechny strany, i u Příbrami a u Milína několik červených husarů se ukázalo, ale brzy odjeli.*“ Zpočátku ani nepřicházely z Prahy žádné zprávy a i ty z Budějovic později přestaly docházet. Pošta byla zastavena i mezi nejbližšími místy. Totéž platilo i o zboží a „*již panoval strach, že ani sůl k dostání nebude a někde již jen za velikou cenu se prodávala. Do Rožmitála utekly se některé osoby a povozy z Prahy a skrývaly se zde nějaký čas. Druhý týden po stahnutí Prusařů do Prahy odvážíly se tam některé zdejší hokyně se svým zbožím jedst a dobře zboží prodaly. Sklíčenost byla všeobecná a všecken obchod váznul. Po uzavření pokoje stěhovali se Prusaři, přes Rožmitál a Příbram táhnul Hervartův sbor (Herwart z Bittenfeldu, pruský generál, velitel 1. gardové divise) více 14000, přes Příbram 30 tisíc. Přes Vltavu u Vorlíka postavili si lodní most a o pouti Březnické dne 5. srpna přibýlo do Březnice Pruské vozaťajstvo. Na nanebevzetí Panny Marie 15. srpna přijeli bytavaři jejich do Starého Rožmitála a uhostili se ve faře, právě když farář z velké mše sv. domů přicházel. Na to skrze 6 dní táhly neustále tlupy jezdců, pěších, dělostřelectva aj. Na faře bylo ubytováno jen ten čas 5 důstojníků, 3 poddůstojníci, 2 polní kněží a 23 obecních, pak 28 koní. Byli větším dílem z Porýnska a z Westfálska a chovali se dosti slušně, takže žádné výtržnosti na osadě se nestaly. Po jejich odchodu vypukla cholera s takovou prudkostí, že způsobila strach podobný strachu za prvního jejího se objevení v Evropě. Rozstonavího se každý se štítíl, smrt následovala rychle a mrtvý hned obyčejně vezen byl na hřbitov, kdež v tichosti byl pochován. Na Rožmitále jich zemřelo přes (následuje prázdné místo, pisatel se zřejmě chtěl podívat do matrik, ale počet již později nedoplnil) za krátký čas, a když chladnější počasí nastalo, pomínula morovina. Následkem toho zmatku*